

Arrest

nr. 203 075 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 oktober 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 november 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 24 november 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 25 september 2017.

1.3. Op 12 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Marokkaanse nationaliteit en bent u geboren op 13 mei 1959 te Casablanca. U bent een soenniet van Arabische origine. U verbleef in Casablanca in de woning van uw grootmoeder. U deelde daar een kamer met twaalf andere familieleden. U behaalde uw baccalaureaat. U werkte drie maanden als administratief assistent en zes maanden bij de douane. Omdat u een betere toekomst wilde besloot u Marokko te verlaten. U reisde in 1990 naar Syrië. U verbleef daar in de Tabiyat wijk te Latakia waar u in 1994 met een Syrische man huwde. Op zoek naar beter werk voor uw toenmalige echtgenoot M.H.K.(...) (CG 15/31748; O.V. 8.162.965) verhuisden jullie in datzelfde jaar naar Qasr Bin Ashira te Libië. Uw echtgenoot kon er echter niet aarden. Daarom keerden jullie in 1995, na de geboorte van jullie zoon M.S.H.K.(...) (CGVS 16/18137; O.V. 8.323.380), terug naar Syrië en verbleven jullie terug in de Tabiyat wijk te Latakia. Uw relatie met uw toenmalige echtgenoot liep op de klippen. In 1996 huwde u met een andere Syrische man. In datzelfde jaar zijn jullie in Beirut (Libanon) gaan wonen omdat uw echtgenoot daar werkte. Een tweetal jaar later verhuisden jullie voor zijn werkzaamheden naar Tripoli in Libië. In 2004 ging u uw zieke moeder in Marokko bezoeken. U bleef daar gedurende een maand. Nadien woonde u met uw dochter D.A.A.(...) (CG 16/18610; O.V. 8.339.481) en uw tweede echtgenoot in Bustan Al Hammam te Latakia (Syrië). Uw zoon bleef achter in Libië. Omwille van de verslechterde veiligheidssituatie verhuisden jullie in de zomer van 2011 terug naar Tripoli in Libië. In 2013 besliste uw echtgenoot terug te keren naar Syrië aangezien de veiligheidssituatie in Libië ook te wensen overliet. Sindsdien hebt u geen contact meer met hem. U weet niet of hij ooit in Syrië aankwam. In Libië werd u tevens uitgescholden omdat men dacht dat u net als uw kinderen Syrische was. In 2016 werd de hand van uw dochter gevraagd door een rebel. U vreesde dat ze verkracht zou worden. In de zomer van 2016 werd brandstof op uw huis gegooid en er werd bedreigd het in brand te steken. U en uw dochter logeerden dan een periode bij kennissen. Jullie besloten in oktober 2016 uit Libië te vertrekken en via Italië en Frankrijk door te reizen naar België waar uw zoon reeds de subsidiaire beschermingsstatus genoot. Jullie kwamen hier aan op 20 oktober 2016 en vroegen hier asiel aan op 7 november 2016. In de zomer van 2017 vernam u dat uw echtgenoot door een Libische militie zou zijn opgepakt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw familieboekje, uw huwelijksattest, uw Libisch rijbewijs en een psychologisch attest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

U beschikt over de Marokkaanse nationaliteit. Uw nood aan bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko, het land waarvan u de nationaliteit draagt.

U baseert uw asielaanvraag op het feit dat u samen met uw kinderen wilt blijven. Bovendien zou u in Marokko geen huis hebben. U verliet uw land in 1990 omdat u op zoek was naar een beter leven (CGVS p.2, 10). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u zich beroept op persoonlijke en socio-economische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u in geval van terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers letterlijk dat u bij uw vertrek uit Marokko geen problemen ondervond (CGVS p.11). Wat betreft uw gebrek aan huisvesting in Marokko dient nog te worden vastgesteld dat u niets hebt

ondernomen om daar naar een geschikte woning te zoeken (CGVS p.11). Bovendien verblijven uw moeder en broers momenteel in Marokko, zonder daar persoonlijk problemen te ondervinden. Uw moeder kampt enkel met gezondheidsproblemen. Het enige probleem in Marokko zou zijn dat uw Syrische kinderen daar niet mee naartoe zouden kunnen gaan (CGVS p.5-6). Dit wijst er echter niet op dat u in geval van terugkeer naar Marokko het slachtoffer zou worden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

*De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Het betreft hier immers slechts uw familieboekje, uw huwelijksattest en uw Libisch rijbewijs. Deze documenten voegen niets toe aan uw asielrelaas daar zij enkel iets zeggen over uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Het psychologisch attest voegt tevens niets toe aan uw relaas. U verklaart expliciet dat u tijdens uw gehoor geen moeilijkheden ondervond omwille van uw psychologische toestand (CGVS p.10).*

Aan uw zoon werd reeds de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Ook aan uw dochter wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Zij benadrukt dat zij totaal uit Marokko ontgroeid is en met dat land geen enkele band meer heeft, er nooit gewerkt heeft, naar Syrië is geëmigreerd en haar loopbaan in Syrië heeft opgebouwd, waar zij gehuwd is en waar haar beide kinderen geboren zijn. Zij vervolgt dat zij 58 jaar is en over geen enkele huisvesting geniet noch kan genieten, en zij, hoewel zij psychologische begeleiding nodig heeft, niet kan genieten van enige voorziening van sociale zekerheid.

Verzoekster wijst erop dat haar minderjarige dochter, die de subsidiaire bescherming geniet, over geen enkele titel beschikt om in Marokko te verblijven, zodat zij in twee verschillende werelddelen zouden moeten leven.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeksters familieboekje, haar huwelijksattest en haar Libisch rijbewijs niets toevoegen aan haar asielrelaas daar zij enkel iets zeggen over haar identiteit en herkomst, benadrukt verzoekster dat deze documenten precies de ontgroeiing tegenover haar geboorteland aantonen.

Verzoekster geeft aan dat zij zo nauwkeurig mogelijk heeft geantwoord op de haar gestelde vragen en verwijst vervolgens naar de aanbevelingen ter zake van de UNHCR.

Verzoekster vervolgt: *“Dat het er wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor het verblijven in de adoptielanden – Syrië waar oorlog woedt en Libië waar mensen waar “Syriërs, zelfs van Marokkaanse origine – waar ze de bedreigende houding en handelingen van de plaatselijke bevolking, en het feit dat de verzoekende partij niet kan rekenen op de legitieme bescherming van de plaatselijke autoriteiten en er integendeel het slachtoffer van is, haar geen andere keus liet dan vluchten; reden waarom aan haar kinderen effectief de subsidiaire bescherming werd toegekend.*

Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief zouden vervolgd worden, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen trouwens als vluchteling erkend worden.

Terwijl de Verzoekende partij in haar regio van herkomst wel degelijk gevaar loopt. Dat tijdens het gehoor gewezen werd op deze angstwekkende situatie.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij herhaalt dat zij geen enkele band meer heeft met Marokko, dat zij 58 jaar is en over geen enkele huisvesting geniet noch kan genieten, en zij, hoewel zij psychologische begeleiding nodig heeft, niet kan genieten van enige voorziening van sociale zekerheid, en dat haar minderjarige dochter de subsidiaire bescherming geniet. Verzoekster werpt op dat op geen enkele wijze blijkt dat er voor haar een concrete mogelijkheid bestaat om zich in Marokko, ver van haar kinderen en in het bijzonder van haar minderjarige dochter te vestigen.

Zij meent dat deze situatie een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt en voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten. Dat de achtergrondinformatie die in haar dossier door de verwerende partij werd verzameld, toont volgens verzoekster het tegendeel niet aan. Zij besluit dat zij in de gegeven omstandigheden onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren. Zij vraagt haar vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Aan het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- (1) Bijlage 26.
- (2) Kopie haar familieboekje
- (3) huwelijksattest van verzoekster
- (4) Lybisch rijbewijs van verzoekster
- (5) Psychologisch attest
- (6) Subsidiaire bescherming zoon
- (7) Subsidiaire bescherming minderjarige dochter
- (8) Geboorteakte minderjarige dochter.
- (9) Bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek van verzoekster om internationale bescherming in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom de verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster geweigerd omdat (i) de door haar aangevoerde redenen niet terug te kunnen keren naar Marokko van louter persoonlijke en socio-economische aard zijn en niet vallen onder het toepassingsgebied van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: Verdrag van Genève), (ii) er evenmin redenen zijn om haar de status van subsidiaire bescherming toe te kennen gelet op a) de vaststelling dat zij letterlijk stelt bij haar vertrek uit Marokko geen problemen te hebben ondervonden, b) verzoekster, wat betreft haar gebrek aan huisvesting in Marokko, niets ondernomen heeft daar een geschikte woning te vinden, c) haar moeder en broers momenteel in Marokko verblijven zonder daar persoonlijke problemen te ondervinden, en (iii) de door haar bijgebrachte documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient haar vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko. Het gegeven dat verzoekster in 1990 Marokko verlaten heeft en zij haar leven verder opbouwde in Syrië en Libië, doet hieraan geen afbreuk.

De door verzoekster aangehaalde problemen in Syrië en Libië dienen in dit geval niet in aanmerking te worden genomen daar verzoeksters nood aan internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van Marokko. Het betoog in het verzoekschrift dienaangaande is te dezen derhalve niet dienstig.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Marokko een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève dient te koesteren of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht overwogen als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op het feit dat u samen met uw kinderen wilt blijven. Bovendien zou u in Marokko geen huis hebben. U verliet uw land in 1990 omdat u op zoek was naar een beter leven (CGVS p.2, 10). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u zich beroept op persoonlijke en socio-economische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u in geval van terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

U stelt immers letterlijk dat u bij uw vertrek uit Marokko geen problemen ondervond (CGVS p.11). Wat betreft uw gebrek aan huisvesting in Marokko dient nog te worden vastgesteld dat u niets hebt ondernomen om daar naar een geschikte woning te zoeken (CGVS p.11). Bovendien verblijven uw moeder en broers momenteel in Marokko, zonder daar persoonlijk problemen te ondervinden. Uw moeder kampt enkel met gezondheidsproblemen. Het enige probleem in Marokko zou zijn dat uw Syrische kinderen daar niet mee naartoe zouden kunnen gaan (CGVS p.5-6). Dit wijst er echter niet op dat u in geval van terugkeer naar Marokko het slachtoffer zou worden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie ten overstaan van Marokko blijkt te koesteren. De bewering dat zij in Marokko geen huisvesting geniet heeft, betreft een louter socio-economische motief en valt niet onder het toepassingsgebied van voormeld verdrag. In de mate verzoekster voorhoudt dat zij, terwijl zij psychologische begeleiding nodig heeft, niet kan genieten van enige voorziening van sociale zekerheid, komt zij niet verder dan het uiten van blote beweringen die zij in geen geval weet te ondersteunen aan de hand van concrete en objectieve elementen. Uit niets blijkt en verzoekster toont evenmin aan dat zij als Marokkaanse geen toegang zou hebben tot de sociale zekerheid in Marokko. Bovendien verklaarde verzoekster letterlijk dat zij bij haar vertrek uit Marokko geen problemen ondervond (adm.doss., stuk 5, gehoorverslag CGVS 5 september 2017, p.11) en verblijven verzoeksters moeder en broers momenteel in Marokko, die daar, behoudens de gezondheidsproblemen waarmee haar moeder kampt, evenmin persoonlijke problemen ondervinden (adm.doss., stuk 5, gehoorverslag CGVS 5 september 2017, p. 5-6).

Waar verzoekster onder verwijzing van de aanbevelingen van de UNHCR benadrukt dat het feit dat een vluchtrelaas ongeloofwaardig overkomt met betrekking tot bepaalde aspecten of geen afdoende materieel bewijs kan leveren om zijn vluchtrelaas te ondersteunen, daarom niet betekent dat de asielzoeker geen nood heeft een internationale bescherming, wijst de Raad erop dat haar in geen geval ongeloofwaardige verklaringen wordt verweten of dat haar internationale bescherming wordt geweigerd omdat zij geen afdoende bewijs kan leveren om haar vluchtrelaas te ondersteunen. Verzoeksters verwijzingen ter zake zijn dan ook niet dienend.

In zoverre verzoekster voorts opwerpt dat zij zich niet ver van haar kinderen en in het bijzonder van haar minderjarige dochter, die de subsidiaire beschermingsstatus genieten in België, kan vestigen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.8. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden als volgt:

*“De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Het betreft hier immers slechts uw familieboekje, uw huwelijksattest en uw Libisch rijbewijs. Deze documenten voegen niets toe aan uw asielrelaas daar zij enkel iets zeggen over*

uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Het psychologisch attest voegt tevens niets toe aan uw relaas. U verklaart expliciet dat u tijdens uw gehoor geen moeilijkheden ondervond omwille van uw psychologische toestand (CGVS p.10)."

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Het nogmaals neerleggen van fotokopieën van haar familieboekje, haar huwelijksattest, haar Libisch rijbewijs en het psychologisch attest, vermag geen ander licht te werpen op de desbetreffende vaststellingen. De geboorteakte van haar dochter tonen enkel haar identiteit en herkomst aan, gegevens dewelke hier evenmin ter discussie staan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en haar bijlage 26 hebben geen uitstaans met verzoeksters asielmotieven en vermogen aan voorgaande geen afbreuk te doen.

Het feit dat aan haar kinderen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, werden meegenomen in voorgaande beoordeling. Geen van deze elementen zijn evenwel van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door verzoekster aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS